

Megjelenik e lap minden Vasárnap és Csütörtökön. Előfizetheti minden es. k. postahivatalnál, e lapok kiadó hivatalához czimzendő levelekben. Ára évenként 3, fél évre 6, évre 12 pengő forint.

A lap szellemi ügyeit illető közlemények a szerkesztőséghez utasítandók.

SZERKESZTŐI SZÁLLÁS:

A Szentegyházutcában, a Kendeffi háznál, 487. szám alatt.

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY.

(HARMADIK ÉVI FOLYAM.)

Hirdetéseik minden négy héten egy sor után 4 pkrért kasszába kerülnek; folytonos hirdetések 15 pkr. elengedettek. Mindenik hirdetésre 15 pkr. bélyegdíj előre befizetendő.

A lap anyagi ügyeit érdeklők: u. m. előfizetés, hirdetések, reklamatiók sat. a kiadó-hivatalhoz utasítandók.

KIADÓ - HIVATAL:

A Középutczában, STEIN könyvkereskedésében.

A K. Közlönyre folyvást előfizethetni e lap kiadója Stein J. könyvkereskedésébe utasítandólag. Előfizetési ár, fél évre hat, évenyre három ezüst rénes forint.

ÖNTÁJÉKOZÁS.

I.

Azt, hogy valamely nemzet önfentartására minő politikai irányt kövessen, mindig az idők, viszonyok s körülmények határozzák meg. A mi hatáskört a kormányzás a nemzeteknek fenhagyott, azt azoknak mindig be kell tölteniök.

Ezen hatáskör gyakran tágabb, gyakran korlátotlabb, s miután a polgárzatokban az összes monarchiák eszméje megalapult, s a külön nemzetiségek önállása, az európai egyensúly, s a világpolitikai fogalmaknak áldozatául esett; az ily összes birodalmakban, a kormány a közjólét csak általános elveinek eszközölsére köteles; a részletek eszközölése, a nemzetiségek feladata.

Egy általános tulajdonnal kell azonban minden nemzetnek birni, hogy hatalmasbák által el ne sodortassék; e tulajdon: az ő fisikai épsége.

Ép testű s lelki nemzetet sohase féltetheti az idők viszonyosságai közt; az ilyennek existenciája nincs a változó politikai időjáráshoz, s a kormányformák befolyásához kötve. Kellő vagyon, életrevalóság, s a világgal versenyhaladó miveltég, melynek összege képezi a népek fisikai épségét, bizonyosan mindig biztos garantiát nyújt a nemzet életére: ellenben ezen tulajdonok nélkül, a nép nem virágozhatik; bármily népes, bármily erős izmokkal van felruházva egy nép, ha nincs vagyona s miveltége, sorsa: a másoktól elnyomatás.

A forradalom barrikádjai, orgyilkai, a nagy tömegek véres kitörései, idézhetnek ugyan fel időszerű merész álmokat; de a

végdiadal mindig azoknak javára esik, kiknél van a vagyon és esz.

A milliókat számító India, s Algir, nálánál kisebb népességű hatalmak védelmére alatt áll, s forradalmi csak hasztalan erőlködések, melyeknél szebb eredményeket nyújtana az, ha iparkodnék, kereskednék, s magasra igyekeznék emelni civilizációját.

China bir ugyan technikai ismerettel, de hiányozván a magasabb miveltég, melyet sokan a népek életében abstract vagyonnak képzelnek, im ott hat ezer angol s francia, Cantonnak s vidékének harmincnyolcz millió lakóját képes egy rövid hadjáratlal meghódítani.

A mi nemzetünk már keleti fészkből azon időkhez képest fényes miveltéget hozott magával. Elég tanúbizonyságot tesznek erről alapítványaink, melyek míg egy részről a kiválasztott fejedelem iránti dynastikus érzést törvényben is kötelezővé teszik: más részről a jog-egyformaság, közös nemesség s hadiszákmányok egyforma felosztása által igazságot tettek a népnek, s az emberi szabadság csiráját, a közös nemesség alapját veték meg; bárha azokat fájdalom, egyedül a székelység volt képes őseredeti tisztaságában megőrizni, míg a magyarra az európai feudális szellem befolyással volt, s fölébe őshadvezérekkel s papokból egy olygarchiát teremtett vala.

Hogy őseink kijövetelükkor azon idők szerint szép agriculturái ismerettel bírtak, eléggé jellemzi az, hogy leginkább a tereket foglalká el. Nemcsak a harcz tartotta meg itt őket, hanem a földipar és diplomatiái tapintat. A barbarok rablóhadaikkal jöttek, prédáltak, s elmentek; a magyar egyik kezébe kardot s józan törvényt, másik kezébe éket fogott; a keresztény vallás elfogadásával Európa előtt hasznossá tette magát, s megmutatá, hogy nem barbar, de mivelt nép.

A jog-egyformaság, a nemzet értelmesbjeinek idegen nyelvi kapkodása eszközöl, hogy népünk a fényes kezdethez aránylag nem emelkedett.

Alkotmányos életünk az előzmények folytán az utóbbi századokban csak bábjáték volt, mert a legjobb intézmények is csak tért adnak a nemzet kifejlésének, de nemzeti miveltég, s kellő vagyon nélkül e tér a nemzetre nézve használatlanul fog heverni. — Múltán büszkéek lehetünk ősjövedelmünk, ez utolsó évtizedig virágzott aranybüllánkra; de a nemzet, mely még Mátyás fénykorában se nemzetileg miveltődött, fényes jogainak érvénye alatt se tudott tekintélyt vívni nemzetiségének a mivelt világban míg most a magyar nemzet irodalma, művészete, műipara, kereskedelme által kezd emelkedni, s ma holnap inkább bensőbben fogja ismerni az egész világot a magyart, mint valaha. Tagadhatlanul a magyar nép nagy morális emelkedésben van. En nem vetek bele fél századot, és kivált Magyarország legelső sorban álland Európában az agricultura terén; míg Dunája őt a szükséges viszonyokig a világkereskedelemmel összekötöndi.

Magyarhon csak egy évtized alatt is roppant előhaladást tett a gazdaságban; csak az sajnos, hogy szellemi fejlődése az extensivitasban az anyagival még nem tart versenyt; s az olvasás és irodalompartolásban népességaránylag még Erdély is Magyarhont messze felülmúlja.

De az eszme már megvan mindnyájunk lelkében. Mi jólétünket nem törökkel, bombákkal, forradalmi complotokkal akarjuk biztosítani; az elvi harczot forradalomból okultunk, s az Uralkodó Fölség utóbbi kegyelmi tényei, nemzetünk lovagias gondolkodásmódjára hatottak. Mi látjuk, hogy anyagi s szellemi kifejlődésünk az, a mi természetesen, önként, minden rázkódás nélkül, megtermendi a szükséges polgári szabadság és jólét gyümölcseit. Népességünk száma, mely az angolokéval versenyez, elég alapja szebb jövőnknek.

Ily népes nemzet anyagi gazdagsága, s erkölcsi miveltégi emelkedése, önként tartandja meg annak emberi méltóságát.

Mi nélkülözni fogunk, hogy vagyonsodjunk. Tanulunk, virágzóvá pártoljuk az

irodalmat, hogy nemzetünk s minmagunk szellemi méltósága érvényt szerezzen azon kölcsönös kegyeletre, melylyel Európa mi felé egymás iránt kell hogy viselteszenek.

Ezen felfogás jelei Erdélyben is már mutatkoznak. Ha a múlt napokra visszatekintünk, látjuk, hogy a fényűzés, s hasztalan pazarlás tetemesen csökkenett, s a városainkon szerteszét tartott vigalmak nagyobb része nevelés s miveltégi célokra lön fordítva. Mindnyájunk előtt feltűnt, hogy fővárosunk közönsége is ez évben sokkal buzgóbb hivat Tháliának mint Terpsichorenak; apáink árnyai örvendenek a diadalon, melyet a nemzeti játékszin vívott a redout felett. Háztartásainkban a fényűzés hasztalanságai helyett némi comfort kezd honosulni, a józan életkényelem kezd felváltani a pusztaság és semmi valódi gyönyört s kényelmet nem nyújtó báboskodást.

A tagosítás szükségességének érzete kezd honosulni, s többé nem alszunk el, midőn a prosai földmivelésről beszélgetünk.

Hirlapjaink kelendőssége emelkedik, az olvasók száma nő; összeszámítva a Magyarhontól bejövő lapokat, Erdély összes magyarjainak $\frac{1}{100}$ része járhatja azokat már, s a praktikus eszmék terjedésének elég tolmácsa a lapjaink vidéki levelezéseinek elterjedő hanglejt, melyeket mindig az illető vidékek gondolkodásmódjának némi hőmérőjével tekinthetünk.

Nem akarom állítani, hogy tán már egy a régi bűnből boldogabb lét küszöbén állunk. Eddig birtunk egy intézményileg örökölt nagyságot, melyet most csak egyénierőnk, fejlettségünk helyettesíthet. Régi időkben, annyit nélkülözve s tenni akarva mint most, tiz akkorak lehettünk volna.

De eszelős, ki az árral szembe rohan. Csak azt mondom: emelkedést látok a magyarban önmagában. És ebben dicsőség van; mert dicső az, ki önmagát kiemelni képes.

Dózsza D.

Szeressük...

Szeressük a fölséges kék eget,
Bár látunk olykor rajta felleget;
Borúja csak futó kód, lenge lég,
A mely felett derülten áll az ég.

Szeressük a forrón égő napot
És az egen minden kis csillagot,
A halvány holdat bágyadt fényével;
Mert nap, hold, csillag sohse vesznek el.

Szeressük a fáknak zöld lombjait,
A földnek illatos fűszálait,
Melyeknek bárha eljön zord telek,
Ujult tavasszal újra diszlenek.

Szeressük a nyiló virágokat,
A rajtok fénylő reze harmatot;
Mert bárha elhervad a rózsaszál,
Illatja a nagy mindenségbe száll.

Szeressünk mindent, a mi megmarad,
Mindent, mi örökre velünk halad,
Csak emberhez ne ragaszkodj szívünk,
Ő meghal, s vele oda mindenünk.

Ne szeresd a sugárzó szemeket,
Mert nem soká elvesztik fényüket,
Ne bámuld a piros szép ajkakat,
Oh mondd: láttál-e már halottakat?

Halványok a halottak ajkai,
Föl nem ébresztik élők csókjai;
Ne simítsd feje ékét: lágy haját,
Majd hullatod reá könyved árját.

A kezeket ne szorítsd édesen,
Fáj látnod, majd kihűlve, hidegen;
Oh mert fagyos a halottak keze,
Éreztem, — szívem most is fáj bele.

Ha embert szeretünk, szeretni kell,
Rokonuljon csak lelkünk lelkivel,
Lélek a nemes rész, mi bennünk van,
Olyan, mint illat a virágokon.

S mint a virág illatja nem vesz el,
Lelkünk is úgy száll az egekbe fel,
Szeressenek a lelkek lelkeket,
Ez a legmagasabb szeretet.

Izidóra.

ÖRMÉNY KÚTFÖK,

magyar őstörténelmi szempontból.

(Fl. t. Lukácsy Kristóf főesperes és dr. Zerich Tivadar tanár urak különös figyelmébe tisztelettel ajánlva.)

Ki lészen az a gondoskodó új hazájáról a köztünk lakó örmények közül, ki könnyebb használhatós végett lefordítja számunkra az örmény írókból a magyar népeket tárgyazó történeti helyeket?

Horvát István.

Nemzetünk örök hírből élő fáradhatlan történetbúvára, dicsőült Horvát István, maiglan kétségkívül legtöbbet tett a magyar nemzet eredete s őshazája földértésére. Mindazon vert vagy ismeretlen nyomokon és ösvényeken szenvedélylyel indult el ő, melyek e nemzeti alapkérdés megoldásához elvezetni látszóttak. E tekintetből nem kerülte ki figyelmét a derék

örmény nemzet múltja se, miután történelmi biztos adatunk van arról, hogy magyar elődjeink, már Herodot korában, a Feketetenger déli tartományaiban, örmények és perzsák között székelték, mikint e déli érintkezések mely és világos nyomait nyelvünk is magán viseli *).

Ezelőtt harmincznyolcz évvel egy történelmi munka jelent meg Londonban, örményből angolra fordítva Neuman C. F. által **), melynek ismertetéséből alkalmat vett magának jeles történettudósunk, az ősrégi, gazdag s igen elágazó örmény vagy helyesebben mondva haik irodalomnak általános, különösen pedig történelmi ágának részletes feltüntetése. Az őt ***)) lapra terjedő szabatos ismertetés annyira fontos, hogy annak idejében a hazai történetirodalom szakembereinek, illetőleg az örmény nyelv s régi irodalmi emlékei avatottjainak osztatlan figyelmét méltán veheték igénybe; sőt azon egybeolvadás és testvéri kapcsolást fogva, melylyel az ázsiai származású két egésszerű faj európai új hazájában bensőleg frigyosult, ezt követelhetjük is. Azonban, fájdalom! elhunyt történetbúváruknak e tudományos figyelmzettetését s bizodalmas szózatát, mely az örmény kútfőkből nemzeti őstörténel-

münkre nagyobb világot vala derítendő, hallgatag fásultság követé. Nem akadt egy is hazai értelmiségünk körében, ki történelmi múltunkat ezen oldalról taglalga volna. Egy kis könyvtárt alkot azon munkák száma, melyeket szaktudásaink őseredetünk s ázsiai hazánk iker kérdésében, byzanti, orosz és keleti írók, valamint a középkori német krónikások nyomain összeírtak; csak eldőlnek egykori szomszédainak, az örményeknek, fontos korjegyzeteik nem lőnek e tekintetben mind e mai napig se kellőleg méltatva, se alaposan tanulmányozva. Kétségkívül másképp tesz vala Horvát István, a szenvedélyes történetnyomozó, ha az örmény nyelvet birtokába ejtheti; de ettől fontosb teendő elartóztatván, csak rideg fölemlítések s egyszerű utalás mellett kényszerült maradni. Ugyanis rövid velősen taglálván az örmény történetirodalmat, Kr. u. a III-d. századtól a XIV-d. század elejéig, kijelöli, hogy a) sz. Özsébnek (s. Eusebius) eredeti görög nyelven szerkesztett de elveszett, azonban örmény fordításban fennlevő krónikájából Kézai Simon korlátára nem csekély fény háromlali idővel; b) Agathangelus (a IV-d. századb.) említett tesz a húnokról vagyis kúnokról; c) Illés (Elisaeus) történetirő (az V-d. századb.) néhányszor emlékezik a húnokról; s miután magasztalólag említi, hogy ezer év során egymást szakadatlanul követik az örmény történelmi jegyzetek, illetőleg történetirők, — ismertetését sohajtásban kitörő ezen kérdéssel fejezi be: „Melyik európai nemzet mutatathat ilyes valamin nemzeti nyelvén, s ily régi századokból?!” Végül, a hazai történetirodalom érdekében azon buzgó eszedzéssel foglalt az örmény értelmiség tudományos bajnokai-

* L. Toldy Ferencz: A magyar nemz. irodal. története. Első kötet. Budán, 1850. Sr. 7. l.

** Cizme: The History of Vartan, and of the Battle of the Armenians: Containing an Account of the religious between the Persians and Armenians; by Elias bishop of the Amadunians. Translated from the Armenian by C. F. Neuman etc. London. 1830. 4-o. page. I.-XXIV. 1.-111. — Azaz: Vartának és az örmény háborúinak története, mely tudósítást foglal magában a vallásos hadakról a perzsák és örmények között. Irta Elias, amaduniai püspök. Fordította Neuman C. F. Ára 5 ft 42 kr pp.

***) Tudományos Gyűjtemény. 1835. VII-d. vagy júliusi kötet. 121-126. lap.

*) L. Tudom. Gyűjt. I. k. 125. lap.

tek, együtt haladtak, együtt versenyeztek, együtt virágoztak s érték el gyümölcsözősük szép korát, és együtt és egyszerre hallak el a közös fatum romboló színya alatt.

Ez a valódi története az előbb „aranyos-maros-parti” később csak „aranyos” és csak „maros-parti” olvasó-egyleteknek. — Az első a vihar csendeslétével csakhamar felemelkedett, mint Phoenix hamvaiból, s ma szépen diszlik az Aranyos-partján, és valódi testvéri örömet élvezendően, ha maros-parti testvére is — melynek tőkéje is vagyon a szebenitakarék-pénztárban — constatiozván magát, nem sokára versenytársá alakulna. — Hála legyen nemzetünk geistának! vannak ott is, kik már megfuták a feltámadás harsona-hangját, s e tekintetben, midőn közlő a T. Foszto testvéreket méltán felmenti, s mellettük a testben öreg, de lélekben ifjú t. Pongrácz Pál, Maté Sándor s különösen a jelenleg új irányt adó, s a nevelés terén lelkesen működő Felszegi Samu, buzgó közremunkálásukat se ignorálhatjuk, s nevüket a nyilvánosságnak, már csak a jó példaadásért is átadhathuk.

Aranyos-parti.

KOLOZSVÁRI NAPLO.

* A mult hétfőre viradólág a Király-utczában tüz után ki, a harapodzó lángok vészjelentő világa, a félrevert harangok kongása, s lármadob és trombiták zaja verő fel hajnali álmából városunk lakóit. Szerencsére a légkör nem lévén szeles és a vízfecskendők is (melyek közt befagyott is vala) elég korán érkező, a nagy tüzvész, mitől a környékeliek féltek, meggátoltatott. Némely istállóféle épületeken kívül egyéb nem hamvadott el, de a szomszédok költözködése sok kárral és egészség-kockázattal állt.

— Az elmúlt hónap a magyar nemzet egy nagy nevé halálját vitte megint a sirba, Bajza József, kinek szép dalai évszázadok múlva is fognak berezúlni közt vízhangozni, kinek minden sora dalaiiban nemes érzést s honszerelmet lehel, a mult hó elején (márcz. 3-dikán) jobb létre szerendett. E férfiú legfényesebb érdemei közé tartozik, hogy irodalmunkban ő volt a kritika megalapítója. Bírálati szigorúak, de igazságszerelmű lelkesítők valának, s általuk az irodalomba egységes irány honosult, melyet az ő szellemi halála után oly sajnosan nélkülözött. Költőink állanak elé, de a kritika terén nem tudjuk ki fog a Bajza nyomába belépni, ki fogja betölteni azt a nyomasztó hézagot, mely betöltetlen áll, mióta az ő tolla nem ír.

— Megjelent és a Stein János ur könyvkereskedésében kapható, egy az 1857-dik évi reformáció ünnepe Brassyán tartott egyházi beszéd, melyet némelyből magyarra fordítottak az ottani két protestáns magyar megye papjai. A beszéd ezen kérdésre: mit kell tennünk, hogy protestáns egyházunknak itt közöttünk való fennmaradása iránti reményünk teljesedésbe menjen? — olyan korszerű és a protestantizmus életébe vágó igazságok által felel meg, melyek felől magával tisztában lenni, minden igaz protestánsnak szükséges. De leginkább ajánlja ezen művészt, valamint az eredeti írónak, úgy a tisztelt fordítóknak is azon szép és egyedi céljok, hogy általa a közöttünk nem talán hanyatlásnak induló protestáns öntudat élészéssék és ébren tartsák.

— Megjelent a Kecskeméti protestáns közlöny, első füzeté 1858. Kecskemét, Sziládi K. nyomdájából 114. Új tünemény — egy versenylvallat a Sárospataki Füzetekkel s némileg a pesti protestáns egyházi lappal. Szerző nem hiszi, hogy csupán Pest vagy Sárospatak volnának képesek ily vállalatokra. Tartalmát képezendik: 1.) Vallási s egyházi közlemények; 2.) nevelés és iskolaügy; 3.) könyvismeretek és bírálatok; 4.) egyházi és iskolai ujdonságok; 5.) egyházi s iskolai nevezetes férfiak életrajza. Van adva az első füzetben három terjedelmes értekezés: u. m. Peti Józsefől: a theologiai tudományok fejlődésének áttekintése a legközelebbi évtizedekben (historico-critikai értekezés) Perpetuusó-lelkész képzőintézetének emeléséről. Polgár Mihálytól: A kecskeméti ref. ekleziája rövid története. Érdekes összeállítás. Külföldi levelezések Zürichből, Göttinga. Külföldi irodalmi szemle.

— (Adakozás.) A szamosújvári ref. templom részére: özvegy mlgs gróf Haller Jánosné urasszony 40 — negyven ezüst rforintot küldött be szerkesztőségünkhez.

— A Maros-Vásárhelyen építendő színház részére f. é. április 10-dik napjára tervezett táncvizsgálat közkívánatra husvét harmadnapján, azaz: április 6-án, az Apolló-teremben fog tartatni. A bárendező-választmány.

* Öcs. kir. Ap. Felsége a pest-lipótvárosi templom építésének folytatására a magyar vallási pénzalapból 40,000 frt évi járulékot méltóztatott engedélyezni.

* Gróf Vas Sámuel, mint irják, Pesten kiadni szándékozik amerikai úti naplóját, mely sok érdekst, szépet és tanulságost foglal magában.

* Simonffy Kálmán, honfidalokat, ujabbról palotás magyarokat s két szerelmi zenekölteményt magában foglaló „Tárogató” czi-

mű füzetére 2 pfrttal még május 15-éig lehet előfizetni, mire az illető zenekedvelőket ezenel figyelmeztetjük.

— A magyar akademia, a pesti főtörvényszék által felkérve, véleményét adni az irói tulajdon védelmére kidolgozandó törvényre. Ezen nagyfontosságú kérdésben az akademia részéről egy vélemény-szerkesztő bizottságnak neveztve Kemény Zs., Szalay L., Toldy F., Lukács M. és Tóth Lőrincz urak személyében.

* Az 1847-dik év január 1-én napján báró Sina S. ur megbízása folytán Kőrözmics László ur által kitűzött s 100 arannyal díjazandó követhető jutalomkérdésre: „Készítessék egy oly eredeti és a szerző saját tanulmányain alapult füvészkönyv, melyből Magyarországon minden növő, vagy mivel, minden növényi könyvnyen és biztosan meglehessen határozni; különös tekintettel a mezői gazdaságra nézve előnyös vagy káros növényekre — egyetlenegy munka küldetett be. Címe: „Magyar füvészkönyv, azaz: útmutatás a Magyar-, Erdély-, Horvátországban, Fiume vidékén és a körülfekvő szigetekeken vadon előjövő vagy nagyban mivelő törzsnövények nevei meghatározására.” A bíráló választmány e pályaművet legalább is 100 arany jutalomra méltónak nyilatkoztván, a 100 arany pályadíj annak odaítélé, s a pályamunka mellé csatolt „Intrate, et heic Di sunt” jelíggel levelet felbontván, kitűnt, hogy a nagy-szerű munka írói: Brassai Sámuel és Kovács Gyula.

Nemzeti színház. (pd.) Március 21-dikén: „Szapári Péter” vitézi játék, 5 felv. írta Birchfeiffer Sarolta. A czimszeret Feleki adta. Márcz. 23-dikán: „Saint Georges,” ismert 3 felv. vigjáték Mellesville és Reger de Beauvoirtól. A czimszeret ismét Feleki adta és pedig valódi művészi szabáltsággal, vagy könnyűséggel.

Márcz. 25-n: „Enyingi Török János,” eredeti történeti dráma 4 felvonásban, írta Feleki Miklós. E mű alapeszméje igen jó, egyes momentumok sikerültek nek is mondhatók, de általában az egész véne, a compositio, a kivitel sok kívánni valót hagy fenn, s így e drámának is hatása csekély. Török Ferencz Feleki jászár, kinek általában minden fölléptekor szép közönség jelent meg a színházban; de ez este, dacára a rút időnek, éppen rendkívüli számmal valának elfoglalva a nézőhelyek, még a zenekar is újból a színpadra szorult fel.

Márcz. 26-án: „Egy kis armány,” eredeti vigjáték 3 felv. írta Keleti.

Márcz. 27-kén: Takács és Takácsné részére „Bekesi,” itt helyben 40 arany pályadíj nyert, eredeti, történeti dráma, 4 felvonásban, írta Gajzágó Salamon. E szép, költői nyelven írt, s már ismert mű rövidítve, s czelszerű kiigazításokkal adatott. A czimszeretben Feleki jeleskedett. Közönség ismét nagy számmal.

Márcz. 28-án: Zeneestély rendeztetett a gróf Nugent gyalog serezed zenekara által Hopf J. karmester vezénylete alatt. Váradiné szavalta B. Eötvös „Vár és kunyhó” című költeményét, Takács, a hünnös éjszakáját. Nyilastól; Láng B. pedig Tormási keringő magánydalát, a tarsulat összes személyezte „Nabucco”-ból az ebreusok kardját éneklé. A zenekar által előadott darabok: nyitány Hunyadi Lászlóól, versenyzőalkotások vadászskürte Strebingertől, Verdi Guzman Johannából, egy rész a Tannhauser nyitánya, ismét Verdi Bocconegra Simon dalművéből töredék, s végül Haydn búcsú-sinfóniája.

Az első magyar általános Biztosító Társaság kolozsvári főügynöksége

a kolozsvári, dézsi, besztércei s k.-fejérvári kerületekre működését megkezdte. Az alügynökségeket a jövő számban kijelöljük. Kolozsvár, márcz. 29. 1858. Irodája ideigl. van aláírt Óvár-piaczszeglet 232. sz. háza emeletében. Kövári László, főügynök.

KÜLFÖLD.

Az európai hatalmak szemei most már nem csupán vöröset látnak a jövőben, hanem feketét is: a fekete bérczek lebegnek ugyanis nem egy állam előtt, mely a portaintegrítást inkább csak az okból védi, mert annak testéből nem maga kaphatja meg a kívánt darabkát. Monte negro, mely magában állva parányi tagja az európai államcsoporthnak, nagy kincsese válik egy hatalmas állam kezében; azért nem nézhetik közönyt a különböző államok azt, a mi a fekete hegység közt történik, s ha Ausztria hajókat küld Montenegró elé, küld Oroszország, küld Franciaország, s hogy maradhatna el Anglia s még Szardínia is, mely a párisi congressus óta nagy ernyős szekérben kezdett járni. A porta, mint tudjuk, szárazon és tengeren fel van készülve Montenegró megtámadására. Triestbe márcz. 24-én érkezett tudósítás szo-

rint egy török csavar fregatt 3500 emberrel, részint vadászokkal és 20 lövél az előtti nap Kadri pasha vezénylete alatt a kléki öbölbe érkezett. Egy harmadik hajó is fog érkezni.

Ajelen körülmények közt egy bécsi felhívatalos lap márcz. 23-ki czikké nem csekély figyelmet gerjeszt. „A Monte negro elleni hadjárat — mond e czikk — magasabb politikai jelentőséget nyer az által, hogy a porta az adriai partok felől is működni akar, s az adriai tengeren megjelent török hajóhad maga után vonja az angol és francia hajóhadakat is. Oroszország nem fogja elmulasztani az alkalmat, azon vizeken és azon pontokon lobogóját feltűzni, melyeket az orosz politika nyereszkedési szempontból rég óta nagy fontosságúnak tekint. Szardínia, mint a párisi békekötés aláírója, szintén nem maradhat el. Ausztria éppen úgy a köz, mint magán érdekei miatt meg kell hogy jelenjen. Ha ily sok hajóhad közelélt egy oly harc közvetlen közelében veszszük, mely felett, mi nem titok, a nézetek különbözők, önkénytelenül is Navarinra kell emlékeznünk. Annyi bizonyos, hogy a török tengeri hadjárat által a helyzet fontossága növekszik; annál inkább ohajtandó, hogy a porta minél erősebben siesen elnyomni a lázadást és egyszersmind az azt előidéző okokat is tövesztül kiirtani. Itt a portának csakugyan életpróbat kell kiállani. Mindaddig se egyik se másik tekintetben eleget nem tett. Hatalma kifejtésénél mulasztást követett el, s gyakorlatlan volt, s a nagyhatalmának reformot sürgető előterjesztéseire üres szavakkal felelt. Ha a porta a raják és szószo-lóik jogos paraszta ellenében azon válasz-ra hiszi magát jogosítottnak, hogy a hatumayum már végre van hajtva, akkor ez is Danilo viseléséhez volna hasonlítható, a ki arabló csapatok tetteit desavouáltaugyan, de utólagosan a magokat kitűntetettek megjutalmazá.”

— A Párisból márcz. 23-án kelt táviradi tudósítás, mely szerint a tengeri kerületekben mindazon férfiaknak, 20-tól 40 évig, kik 4 évet még nem szolgáltak, besorozása megrendeltetett. — első megerősítést nyújtja azon már két hét óta elterjedt hírek, hogy Franciaország szép csendesen készül. Angliában e hír mindenesetre mély hatást teend, mind a mellett is, hogy londoni lapok valának az elsők, melyek Anglia nagyszerű készülleteivel kérkedtek, és pedig akkor, midőn a kölcsönös viszony még nem volt annyira megmérgegesítve, mint van jelenleg. A francia császár jól fogja tudni, miért kell talpon állnia minden eshetőségre. Párisban nem lehet ismeretlen az, hogy a jelen angol kabinet létezőse minden perczen megingatható; egyetlen oly kérdés sincsen, a melyben nagyszerű, messze kibátó diadal lehetőséghez számot tarthatna, s hogy e perciz is tarthatja magát, csak onnév van, hogy elleni a hadjárat tervet még nem állapították meg; azonban ez se fog soká késelni, újra meg újra felmerül angol lapokban a Palmerston és Russell közti egyesülés híre; lehet-e ennek más célja, mint a jelen miniszterium megbuktatása? Egy Palmerston kabinetnek csakugyan pillanatilag nem látszanak a körülmények kedvezni, annál hihetőbbnek tűnik fel a Franciaországtól annyira rettegett Russell-féle kabinet.

A radikálisok közlönye „D. N.” mely az alsóháznak nem csekély számu töredékétől van ihletve, már is fenn kezdte hordani fejét s nem sokat szerénykedve hirdeti: hogy a francia-angol kérdés nem lesz elintézve addig, míg a parlament, mely saját politikájáról bizonyosságot tön, oly minisztert nem juttat kormányra, ki a parlament eszméit képviseli, s annak akaratát végrehajtani tudja. Azon miniszter pedig se Derby, se Palmerston. E nyílt vallomásra következik aztán egy fenyegetés is, mely bihetőleg nincs nagyon komolyan véve, de mégis elég jellemző arra nézve, hogy politikai körök figyelmét fölbreszse. A radikális lap így végzi: „Ha a francia császár

megmarad bizonyos célzatokban, melyek a Walewzski gróf utolsó sürgönyében elég világosan ki vannak jelentve, az eredmény az lehet, hogy Angliát az európai felerelt demokrátiával való, habár hallgatólágos és be nem vallott szövetekezésre szorítja. Ilyen volt Canning állása ezelőtt harmincz évvel, mit nem tartózkodott bevallani, s mit tudtára adott az abszolutista Európának, hogy az ne kényszerítse Angliát annak elfogadására. — Ez borzasztó alternatíva. Azonban, ha az Angliára lenne kényszerítve ellenségeskedés és megtámadások által: nem mi lennénk a károztatásért felelősek, hanem a kihívók.”

Mig a „Daily News” az európai demokráciával kacérkodik, az alatt a tory kormány — mely egyébiránt még mindig kiválóan barátságos érzelműnek látszik a francia kormány iránt, másfelé fordul szövetséges után — egy Bécsbe küldött jegyzék szerint „kiváratosnak tartja minden kérdésben Ausztria, Angol- és Poroszországnak egyetértő közegását, minek is elérése az új kabinet legsürgősb gondjai közé fog tartozni.”

— Persigny grófnak, mint tudjuk, utódává Pelissier tábornagy van kinevezve. E kinevezés jelentősége fölött semmi kétség se foroghat fenn; nem diplomatiai alkudozó az, a ki most Londonba megyen, hanem a fővezér, a ki, minthajdan a romai korban, kész kardját vetni a mérlegbe, ha netán a barátságos szavak aránya nem fogna elégséges lenni. Pelissier tbnagy jelenleg 64 éves; 24 évet majdnem kizárólag a táborban töltött s a csatamezőkön; a puszták égő fővénéhez hozzá van szokva a lába, denem a salónek sima padlatához; diplomatiai szolgálatokat sohase teljesített, s öszbeborult hajjal ily pályát nem kezdene; nem kezdenek át aljában anly ponton, mint a londoni követés állomás, legkevésbé pedig oly nehéz viszonyok között, mint a mostaniak. Ismeretes Pelissiernek Krimában volt állása, ismeretes azon megaláztatás, a melyet Anglia Franciaországnak a csatamezőn kitüntett fensőbbéssége által akkortöbzbizben kénytelen vala eltűnni. Pelissier tbnagy személyében most e megaláztatás egész testesülését küldik az angolokhoz; egy szüntelen élő emlékeztetést ama korra; kíváncsiak vagyunk látni, minő fogadtatásban részesítendik a bajtársat?!

Franciaország. — Napoleon császár jó csillagában bizva, az őt személyesen fenyegető veszélyekkel se sokat gondol, alig két hóval a rettenetes merénylet után látni őt egyesegyedül, egész nyugottan szivarozni, alig száz lépésnyire egy sűrű népsokaságtól, egy megrödrág állani a tuileriák kertjében, amde a rendszerét fenyegető veszélyeket, köztudat szerint, sohase csekélylette; maga személyét illetőleg nem kíván katonai fedezetet, de saját intézményeit elővigyázati rendszabályok egész sánczával veszi körül, mintha attól félne, hogy azok nem állnának szint azon csillag általma alatt, a melybe ő saját személyére nézt mindig oly föltétlenül bízott. — Hogy a fogdosások, Franciaország-szerte mind folytak, s az utlevél-rendőrség a legnagyobb szigorral van kezelve, nem ujság többé, s azért további megemlítést is alig érdemel.

— Mint a „Kreuzzeitung”-nak Párisból írják, a konferenciának mielőbbi összeülése nem volna éppen valószínű. Az orosz kormány kívált nagyon sürgeti azt, attól féltében, hogy a bosniai és hercegovinai nyugtalanságok Ausztriának beavatkozását fognak eredményezni; sőt Oroszország, mint látszik, a portától is el akarja vitatni azon jogot, hogy a két tartomány lecsendesítéséhez foghasson, mielőtt erre nézve a nagy hatalmakkal egyet nem értett, mely nézet a párisi kötés IX. cikkével merőben ellentmondásban volna; valamint azon jogát se lehetne a portának megtagadni, hogy valamely más hatalomnak katonai segélyét föl hívja, ha netán saját ereje nem látszanék elegendőnek a fölkelés legyőzésére.

A párisi s z á r d követnek egy magas személyiség csodálkozását nyilvánította a fölött, hogy a midőn Svájc és Belgium hajlanak a francia kívánatokra, sőt Anglia is erődködik azoknak legalább színeléget tenni, egyedül Piemont késik azokat teljesíteni. Victor Emanuel király erről értesülve, sajátkezűleg írá párisi követének, mikint a Savoya-házbeli királyok nyolcz évszázad óta fenhordozták fejüket és ő nem akar az első lenni, ki magát megalacsonyítja, — a nép az ő kezébe tette le szabadságának védelmét, s ő sohase fogja azokat elárulni.

Marseilleből márcz. 16-ról írják a „Nord”-nak, hogy oda naponként érkeznek zárt szekerek Algirba deportálódó gyanusokkal. — A dandártábornokok a leg-határozottabb parancsokat kapták, ne adnának általában több szabadságot. Szükség esetében egyedül a hadügyminiszter tartja fenn magának az egyes szabadságok megadására való jogot. Hasonló utasítások érkeztek Toulonba is, hogy tisztek úgy mint a legénység minden pillanaton teljes rendelkezés alatt álljanak.

Boitelle, az új rendőrfőnök, őrnagy volt a vértseknel, igen erélyes ember, Espinasse tboknak teszi-lelki barátja, vagyonsos ember. Ekinvezetést némelyek összeköttetésbe hozzák Persignynek belügyminiszterrel létével. Az utóbbinak a londoni követségről lemondását a Derby szava nem tartásának tulajdonítják, mint a ki állillag megígérte, hogy a gyilkosságra való összeesküvések iránti billt újra elő fogja terjeszteni, s azóta mégis megváltoztatta szándokát. Sőt hozzátesszik azt is, hogy Persigny nem találta volna az Waleswzki gr. utolsó sürgönyét elég erélyesnek.

A „Moniteur”, mely darab idő óta I. Napoleon leveleiből közöl kivonatokat, márcz. 14-kén ismét hat hasábot szentel azoknak, melyekben Franciaországnak Olaszországhoz való viszonyai oly módon jellemezték, a mely a jelenre való vonatkozásokkal tele van. Természetes, hogy az 1796-ki napoleoni levelezésekben nem hiányzanak az erős kikélek Ausztria ellen. Ilyen például Bonapartenak Tyrol lakosaihoz intézett kiáltványa 1796. június 14-ről: „Én a ti területekre jöttem vitéz tyroliaiak — így szól a hódító — hogy a bécsi udvart oly bekére kényszerítem, melyre Európának oly szüksége van, mint az ő alattvalóinak. A ti saját ügyetek az, melyért én küzdök; huzamos idő óta túrtetek ti azon háboru iszonyait, mely nem a német nép javára, hanem egyetlenegy család

szenvedélyei miatt lön kezdve. Egy porosz lap jellemzőnek tartja e közléseket a jelen pillanatban, midőn Ausztria, a császári kormánynak az útlevél-rendszerre, s Majlandban consul állíthatására vonatkozó kívánatát visszautasítja.

Anglia. — A Nápolyban fogva tartott két angol szabadon bocsátása folytán, úgy látszik, a London és Nápoly közötti viszonyok barátságosabbakká kezdenek alakulni. A nápolyi kormány ez engedékenysége által tán be akarja bizonyítani, hogy eddigi ellenségeskedése csak Palmerston ellen volt irányozva. Egyébaránt, hogy e közlekedés a diplomai viszonyok helyreállításáig kiterjed-e, ezentúl válik meg. Az angol népnek elég az, hogy a foglyok kiszabadultak, s ez eredményt az új kabinetnek köszöni.

A „Times”, mely eleitől fogva változtatást sürgetett az angol törvényhozásban, kissé kételkedni kezdett az iránt, hogy Bernadot az eskütszék vétkeinek fogna találni az ellene vádult felhozott büntényben; a jó öreg nézete szerint jobb lesz vala ez ügyet csak vétség gyanánt venni föl, mert akkor annál biztosabban lehetett volna valamely, talán ki nem elégitő ítéletre, de csakugyan mégis ítéletre számítani, a mennyiben maga Napoleon császár se ámitotta magát azzal, hogy az ő kedvéért az angol nemzet magát fölöttébb nagygon megerőltetné.

A dán-német ügyben Anglia Dánországgal felé kezdett volna hajlani. Az „Indep.” frankfurti levelezője ismételt állítása szerint a dán kabinetnek bizonyos terve a német hatalmakkal is, habár egyelőre csak bizalmasan közöltetvén, legalább az egyik német hatalomnál se talált volna egészen kedvezőlen fogadtatásra. Ausztria ugyanis hajlandó lenne Holstein és Lauenburg önállóságáért beleegyezni abba, hogy Schleswig békebeletessék a dán oszálamba. Azonban Poroszország más színben nézné az ügyet; a mit Dánországgal Holstein-Lauenburgnak meg akar adni, az nem ajánlás, hanem engedmény, hanem tartozás teljesítése, a miért a kopenhagai kormánynak semmiesetre sincs joga kárpótlást követelni Schleswig békebeletése által; ezen békebeletés (mely minden körülmények közt csak Schleswig jogai s kiváltságainak biztosítása mellett történhetne meg) új engedmény volna Németország részéről, s ez utóbbi lenne följogosítva azért valamely kártalanítást kívánni Dánországtól. Hannovera s egész északi Németország a porosz nézetet pártolná e kérdésben.

— Kanton elfoglaltatása, nevezete-

sen Oroszország részéről, igen nagy fontosságu eseménynek tartatik, s hivatalos levelezés tárgyát képezte, melynek végeredménye az, hogy Anglia nem szándékozik a várost megtartani, hanem hajózási állomást fog ottan alapítani, s jövőre nézve magának kellő biztosítékot szerezni. Valószínűleg Peking féle veendi most utját a nyugati had, mert míg a chinaiak közvetlen közelségből nem látják az angolok túlhatalmát, s győzelmét: soha se hiszik őket, hogy náloknál erősebb nemzet van a világon, s akkor pro forma még akárhány békeszerződést kötnek Angliával, azon szilárd szándékkal, hogy mihelyt a vörös frakkosok hátat fordítottak, tüstént megszegjék.

Oroszország. — Sz. Pétervári tudósítások jelentik, hogy az ottani külügy-miniszteriumban nagy sürgős-mozgás uralkodik; a dunahajózás kérdését s a hercegovinai véres jeleneteket illetőleg igen hatályos előterjesztések küldettek Bécsbe s Stambulba. Lengyelország határszélein pedig tetemes sereg-összpontositások történtek, alkalmasint nem csak a francziaországi jelen helyzet, hanem általában minden eshetőségek tekintetéből, jöllehet Sándor császár egy fejedelmi házhoz írt levelében, mint mondják, a nyugaton legujabban fölmerült eseményekre vonatkozólag valóban komoly aggodalmakat fejezett volna ki.

Olaszország. — Turini sürgönyök márcz. 19-ről az ottani idők folyását megnehezültnek rajzolják. A Cavour lemondásáról hírek megújulnak. A máruusok kirakataiban mindenütt kifüggesztve az Orsini képe. Falragaszok egy rópiratot hirdetnek, mely Orsini apologiáját, végrendeletét, s a bombák leírását tartalmazza.

— Genuából márcz. 24-ről írják: Mazzini in contumaciam halálra, — az „Italia e popolo” szerkesztőjéti évi kényszerített munkára ítéltetett, még több elítélés is történt (a múlt évi júniusi események miatt.)

UJ POSTA

Párisból márcz. 25-ről távirják: „A Moniteur” egy megnyugtató jegyzéket közöl a biztossági törvény alkalmazása iránt.

„Valamennyi lap igen békés jelentést tulajdonít Pellisierb nagy londoni követté nevezésének.” E francia lapok valószínűen ugyanazok, melyek a legutolsó Waleswzki-sürgöny után az angol-francia vizsályt egészen megoldottnak hirdették. Egyébiránt

nem a párisi, hanem a londoni szózatokat kell e pontot illetőleg bevárni. A párisi lapoknak a „Times” minden himezés nélkül szemökbe mondja, hogy ők a jelen viszonyok között pusztá zérusok, hogy a francia sajtó jelenleg — Londonban van, csak itten nyilatkozhatnak a mivelt francziák nézetei, s ohajtásai sat.

A „Nord”-nak Párisból hallomás után írják, hogy Eugenia császárné újra reményteljes állapotban van.

A „Frankfurter Journal”-nak jelentik Bécsből, hogy a francia ügynökök Svájcban felhatalmaztattak utlevelek láttamozására a személy megjelenése nélkül, ha az belföldi, vagy a kantoni kormány érte felelősséget vállal vagy ajánlja.

Az angol alsóház márcz. 22-ki ülésében Walpole megerősíté azon közlést, hogy valóban tartattak Londonban olaszokból álló gyűlések, azonban azokat csak belföldi indítá meg, s ennél fogva nem bírnak törvénytelen jellemmel. Griffith egy oly tartalmu indítványt jelent be, miszerint Nápolyhoz követelés intéztessék az elfogatott angoloknak adandó kármentesítés iránt, Disraeli az India-billt péntekre, s erre a ház elnapolását ápril. 12-re jelenti be. Ezután a zsidó-bill tárgyalását folytaták, mely billt az összes szabadelvű párt támogatt. A miniszterek hallgattak. Egy a zsidók javára záradék 297 szóval 146 ellen elfogadtatott.

Az alsóház márcz. 23-ki ülésében Milnes indítványt tett, a Franciaországgal az új utlevél-intézkedések tárgyában folyt levelezés előterjesztése iránt. Fitzgerald értesíté a házat ezen előterjesztés felől; egyszersmind mentegeté Franciaország eljárását, s megígéré, hogy az angol kikötőkben utlevél-irodák fognak felállítani, s ezen kívül még más könnyítések is fognak eszközöltetni.

(Hivatalos indo-chinai posta). A fogoly alkirály Jehutba van Kalkutta felé. Amerika s Oroszország meghatalmazottjai, a nyugati hatalmasságokkal közösen követeléseket küldöttek el, s China választá meg. közepére várták.

— Mint Stambulból írják, hallomás szerint egy jelentékeny újítás áll előtünk: a török trónörökös utazást szándékozik tenni Európában és ennek fővárosaiban, személyes szemlélődése által alapos ismereteket szerezni.

Bécsi börze. — Márcz. 23-dikán. Erdélyi urbéri papir 78 $\frac{1}{4}$. Magyar urbéri papir 79 $\frac{1}{2}$. Nemzeti kölcsön 84. Arany 7 $\frac{1}{2}$ darabja 4 frt 50 $\frac{3}{10}$ kr) Ezüst 5 $\frac{1}{4}$.

Felelős a szerkesztésért BERDE ÁRON.

Urbékkárpótlási tőke-utalványozás.

A m.-vásárhelyi cs. k. megyei törv. szék utján január 23-ról 1858. Pál Mihálynak hosszúaszoi birt. után 280 ft 35 kr. — Szabó Gábornak keszleri birt. után 199 ft 49 $\frac{1}{4}$ kr. — Gyarmati Istvánnak mikeszázai, keszleri birt. után 442 ft 24 $\frac{3}{4}$ kr. — Sándor Bertának sárdi, szénaverősi birtoka után 2149 ft 22 $\frac{3}{4}$ kr. urb. kárp. tőke és járuléka utalványoztatik. A követelések beadandók folyó évi máj. 6-ig. Tárgyalási nap jul. 5-dike d. e. 9 órákor.

A kolozsvári cs. k. megyei törvényszék utján jan. 16-ról 1858. Bogdán Péternek boosi, karai stb. birt. után 2147 ft 35 kr. — id. B. Thoroicz kai Józsefnek nagy-nyulási birt. után 2006 ft 24 $\frac{1}{4}$ kr. — Orbán Antalnak alsó-járai, bik-alati, szurduki birtoka után 4736 ft 20 $\frac{3}{4}$ kr. —

So mai Sándornak kis-devecseri birt. után 68 ft 7 $\frac{3}{4}$ kr. — Ujfalvi Sándornak apahidai birt. után 3928 ft 37 kr. — Tetei Lőrincznek kis-devecseri birtoka után 253 ft 7 $\frac{1}{2}$ kr. urb. kárp. tőke és járuléka utalványoztatik. A követelések beadandók máj. 28-ig. Tárgyalási nap jul. 30-ka d. e. 9 órákor.

A kolozsvári cs. k. megyei törvényszék utján jan. 9-ről 1858. Katona Eleknek szász-encsi birt. után 960 ft 50 $\frac{1}{4}$ kr. — Csiki Józsefnek tuzóni, mező dombi, velkeri birt. után 7634 ft 41 $\frac{1}{4}$ kr. — Csiki Andrásnak ugyanott 3046 ft 43 kr. — Goldstein Leib Jakobnak szász-czegői birt. után 1501 ft 16 kr. urb. kárpótlási tőke és járuléka utalványoztatik. A követelések beadandók május 14-ig. Tárgyalási nap julius 26-dika délelőtt 9 órákor.

A kolozsvári cs. k. megyei törvényszék utján jan. 30-ról 1858. Kendeffy Károlinának del-

lő-apáthi, m. borzási, v. egyházi birtoka ut. 2025 ft 15 kr. urbéri kárpótlási tőke és járuléka utalványoztatik. A követelések beadandók június 1-ig. Tárgyalási nap auguszt. 3-ka d. e. 9 órákor.

A kolozsvári cs. k. megyei törvényszék utján jan. 9-ről 1858. Orbai Józsefnek maros-bogati birt. után 1557 ft 8 kr. — Cserei Józsefnek dédai, füléházi, disznajói, maros-hodáki birtoka után 4381 ft. — Leményi Pap Ferencnek kovácsai, kalocsai birt. után 1781 ft 10 $\frac{1}{4}$ kr. — Gáman Eszternek mező-pagocsa birt. után 422 ft 33 kr. — Márk Lászlónak gerebenesi birtoka után 28 ft urb. kárp. tőke és járuléka utalványoztatik. A követelések beadandók idei május 14-ig. Tárgyalási nap jul. 26-ka d. e. 9 órákor.

A dézsi cs. k. megyei törvényszék utján 1858 jan. 23 és 3-ról Macskási Pálnak hosszúaszoi birt. után 4278 ft 27 kr. — Macskási Péternek ddto 2435 ft 19 kr. — Mózsai Kriszti-

nának babai, kaczkói birt. után 1261 ft 39 kr. — Középfalva után 693 ft $\frac{1}{4}$ kr. — gr. Mikek Máriának kapjoni stb. birtokai után 21658 ft 21 $\frac{3}{4}$ kr. — Papp Jánosnak ploppisi birtoka után 116 ft 40 kr. urbéri kárpótlási tőke és járuléka utalványoztatik. A követelések beadandók f. é. máj. 12-ig. Tárgyalási nap julius 12-dike d. e. 9 órákor.

A kolozsvári cs. k. megyei törvényszék utján december 29-dikről 1858. gr. Csáki Györgynek türei, vásártelki, ó-köblösi, topa-sz.-királyi, m.-nádosi, oláh-nádosi, m. valkói, ketcei birt. után 18561 frt 32 $\frac{3}{4}$ kr. urb. kárp. tőke és járuléka utalványoztatik. A követelések beadandók május 10-ig. Tárgyalási nap jul. 23-dika d. e. 9 órákor.

(399)
Nro 1901. — 1858.

Pályázati hirdetmény.

A sz. kir. Kolozsvár városi ideiglenes város-orvosi állomás — melyhez évi 400 pengő forint fizetés van köteve — megürülvén erre a cs. kir. nagyméltóságu Helytartóságnak f. évi januárius 1-ről 44. sz. alatt kelt szabályzó rendelete értelmében ezen pályázat nyitattik.

A pályázati záradék f. évi május 2-ik napja. — Mely idő alatt a pályázati kérelmek a jelenleg közszolgálatban levők részéről, illető főnökeik utján, mások által pedig közvetlen az alólírt tanácshoz benyújtandók.

Pályázóktól, orvostudori oklevelök kimutatása

(3—3)

mellett megkívántatik életkorukat, állásukat, közszolgálatukat, vagy magán gyakorlatukat, magyar és német nyelvbeli jártasságukat, erkölcsi és polgári magukviselétét hitelesen bebizonyítani.

A kolozsvári tanácsból, márcz. 17. 1858.

(400)
594—1858)

Árverési hirdetés.

mely szerint f. 1858-ik évi május 4-én délelőtti 9 órákor kezdve szabad királyi Szamos-Ujvár városának belső és külső javadalmai, u. m.:

1. A kizárólagos pálinkaárusítási jog, melynek felkiáltási ára 5000 ezüst ft leend. 2. Két malom összesen 12 örlő kövel 5430 frt 3. A serház

2000 frt. 4. A piaci vásárvám 3100 frt. 5. Az alsó hidvám 200 frt. 6. A felsőhám 80 frt.

Továbbá a városi bor-korszmak u. m.: 7. A hosszufogadó 600 frt. 8. A Fausebinye 500 frt. 9. A hegy alatti 900 ft. 10. A veres fogadó 700 ft. Végre: 11. A Szamos-Ujvár németei és péterházi jószág 2100 ft. 12. Az ördögös füzesi 1651 ft. 13. Ormányi 731 ft. 14. Kápolnai 650 ft. 15. Mikolai 230 ft. 16. Kerei 162 ft. 17. Hesz-dáti 130 ft. 18. Thorda-vilmai jószág 33 pft. külön-külön f. 1858 ik év november első napjától kezdve 1864-ik évi október utolsó napjáig, hat egymásután következő évekre, a tanács hivatalos épületében tartandó közárverés utján, a legtöbbet ígérőnek haszonbérbe fognak adani.

Az árveréshez hozzászólani akarók a felkiáltási árnak 10 százalékát tartoznak bánatpénzzel letenni.

Azok, kik mások nevében és részére kívánnak az árveréshez hozzászólani, előbb kötelesek szabályzott felhatalmazó levelet mutatni elő attól, kinek részére árvereznek, s azt az árverező biztossnak a bánatpénzzel együtt átadni; — az idegenek pedig csak úgy szólhatnak az árveréshez, ha illető honi hatóságuk bizonyítványával igazolják erkölcsi, és tiszta, tehermentes vagyonszági állapotjukat.

Az árveréshez a fennebbi feltételek mellett az izraeliták is hozzászólhatnak.

A haszonbér többi feltételei az árverés előtt a tanács irodájában megolvashatók. — Szamos-Ujvárt, márcz. 10. 1858. A TANÁCS.

